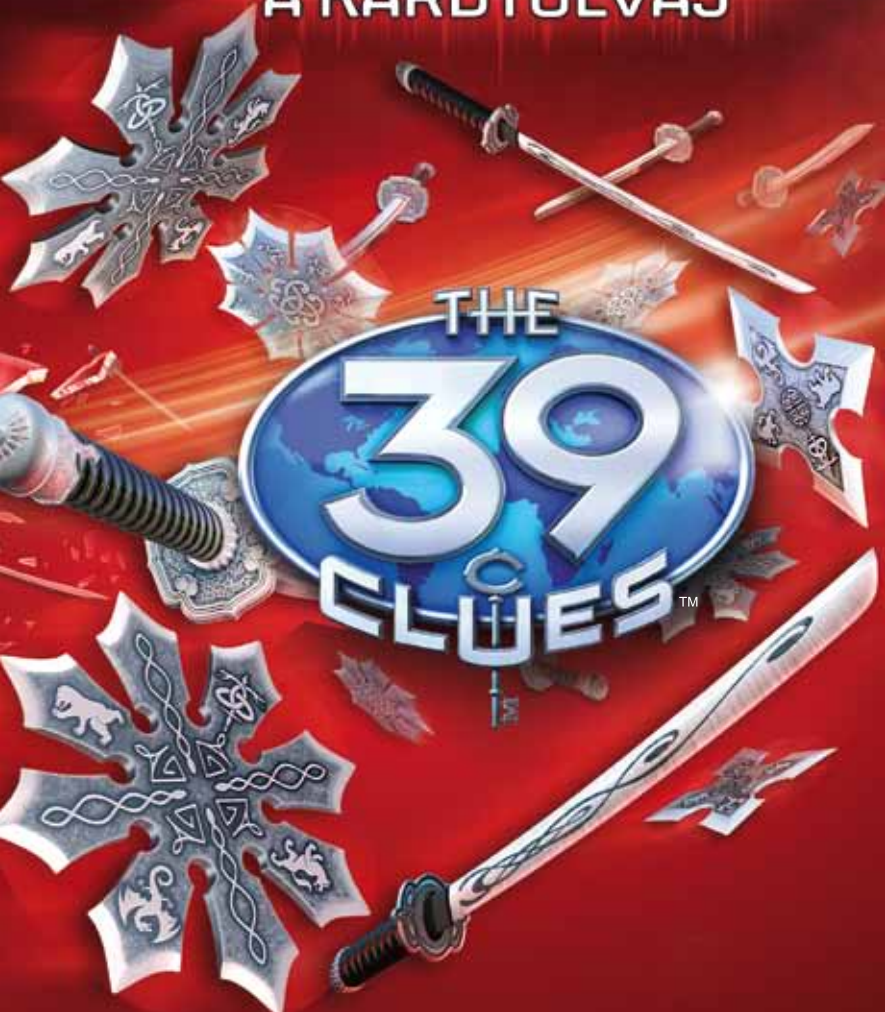

New York Times bestseller sorozat

HARMADIK KÖNYV

A KARDTOLVAJ

PETER LERANGIS

A 39 KULCS

A 39 KULCS

A KARDTOLVAJ

PETER LERANGIS

KÖNYVMOLYKÉPZŐ KIADÓ, 2010

Tinának, Nicknek és Joe-nak, mint mindig.

P. L.

1. FEJEZET

Bajban voltak.

Amy Cahill a viharvert fekete sporttáskát figyelte, amint végigzörgött a repülőtér szállítószalagján. A sarkainál kidudorodott. A szalag fölötti táblán ez állt öt különböző nyelven: KÖSZÖNJÜK, HOGY VELENCÉBE LÁTOGATOTT: A CSOMAGOKAT VÉLETLENSZERŰEN ELLENŐRIZZÜK.

– Ó, remek – mondta Amy. – Mennyire véletlenszerű a „véletlenszerű”?

– Mondtam, hogy egy nindzsa harcosnak mindig a kézipoggyászában kell tartania a kardjait – súgta neki az öccse, Dan, aki agyi hiányosságokkal küszködött, amióta Amy az eszét tudta.

– Elnézést, Jackie Chan, de a kézipoggyászt *mindig* átvilágítják – súgta vissza Amy. – Külön szabályok vonatkoznak a *hátizsákban* tárolt szamurájkardokra. Még akkor is, ha azok vézna, téveszmés tizenegy évesek tulajdonát képezik, akik nindzsának képzelik magukat.

– Azzal mi volt a baj, hogy „azért van szükségünk rájuk, hogy felszeleteljük a parmezános borjúsültet”?

– kérdezte Dan. – Az működött volna. Az olaszok megértőek, ha kajáról van szó.

– És te fel tudod fogni, mi az, hogy „öttől húsz évig, felfüggesztés nincs”?

Dan vállat vont. Felemelt egy hálós falú kisállathordozót, amelyből egy mogorva kinézetű egyiptomi mau méregette gyanakodva.

– Viszlát, Saladin – búgta Dan a háló felé. – Ne feledd, amikor Tokióba érünk... vörös csattogóhalas szusi minden este!

– *Mrrr?* – miákkolt Saladin a hordozóból, amikor Dan gyengéden a szállítószalagra helyezte.

– *Mmmm, hmm, óóó... ááááááá!* – hallották az elfojtott kiáltást a hátuk mögül. Bár a közelükben mindenki más riadtan fordult meg, Amy és Dan tudta, hogy csak a nevelőnőjük, Nellie Gomez az, aki épp az iPodján hallható zenére táncol. Nem törődött vele, hogy kívülről úgy hangzik, mintha egy haldokló mangusza nyöszörögne. Ez volt az egyik Nellie Gomez számtalan király tulajdonsága közül.

Amy figyelte, amint a macskahordozó eltűnik a rakodónyílásban. Ha a vámtisztek tényleg átkutatják a táskát, riadó lesz. Űvöltöző olasz zsaruk. Dannel és Nellie-vel menekülniük kell.

Nem mintha nem szoktak volna már hozzá. Az utóbbi időben sokszor menekültek. A meneküléssorozat aznap kezdődött, amikor elfogadták a nagyanyjuk, Grace végrendeletében szereplő kihívást. Ezért kellett elmenniük a nagyanyjuk kastélyába,

Massachusettsbe – és rögtön azután az épület a lángok martalékává vált. Azóta majdnem meghaltak egy beomló múzeumban Philadelphiában, szerzetesek támadtak rájuk Ausztriában, és hajóval üldözték őket Velence csatornáin át. A Cahill család minden ága őket próbálta elkapni piszkos trükkjeivel.

Időnként – mondjuk minden harmadik másodpercben – Amy eltűnődött rajta, mi a fenéért csinálják. Ő és Dan választhattak volna fejenkét egymillió király dollárt, ahogy sok Cahill családtag tette. De Grace felajánlott egy másik lehetőséget is: a hajszát a 39 kulcs után, amelyek egy évszázadok óta rejtett titokhoz vezetnek, a legnagyobb hatalom forrásához, amit csak a világ valaha ismert.

Amy és Dan mindaddig elég gyatra, hétköznapi életet élt. Miután a szüleik hét éve meghaltak, házsártos Beatrice nénikéjük fogadta be őket – és az egyetlen király dolog, amit valaha is tett, hogy felfogadta Nellie-t. Mára viszont tudták, hogy valami sokkalta nagyobb dolog részesei, egy hatalmas családé, amelynek tagjai közé olyan ősök tartoznak, mint Ben Franklin és Wolfgang Amadeus Mozart. Úgy tűnt, a világ összes lángelméje Cahill volt. Ez elég elképesztően hangzott.

– Hé, Amy, eszedbe jutott valaha, hogy, mondjuk, felülj a szállítószalagra, és megnézd, mi történik? Mondjuk, „Hé, ne foglalkozzanak velem, csak utazom egy kicsit a rakománnyal”?

És aztán ott volt Dan.

– Gyere! – Amy megfogta az öccse karját, és elindult a beszállókapu felé. Nellie a sarkukban loholt, egyik kezével az iPod gombját tekergette, a másikkal a kígyós orrkarikáját igazgatta.

Amy ránézett a reptéri órára. 2:13. A gép menetrend szerint 2:37-kor indul. Nemzetközi járat lévén az utasoknak *két órával*, nem pedig huszonnégy perccel az indulás előtt kellett a reptérre érniük.

– Nem fog sikerülni! – mondta Amy.

Épp a 4-es kapu felé futottak, a többi utast kerülgetve.

– Gondolom, nem találták meg Rufuszt és Rémuszt, hm? – kiáltott oda Dan.

– Ki az a Rufusz és Rémusz? – kérdezte Amy.

– A kardok! – válaszolta Dan. – Olaszország alapítói után neveztem el őket.

– Azok *Romulusz* és Rémusz – sziszegte Amy. – És Rómát alapították meg. És *soha* ne mondd ki azt a szót!

– Hogy Róma?

– Nem, hogy *k-a-r-d*. – Amy suttogóra fogta, ahogy beálltak egy nagyon hosszú sor végére a biztonsági ellenőrzésnél. – Azt akarod, hogy *b-ö-r-t-ö-n-b-e* kerüljünk?

– Hop-p-á.

– Ó-ó-ó-ó... – nyüszített Nellie hamisan valami azonosíthatatlan punkszámra.

Úgy tűnt, a biztonsági ellenőrzés vagy harminckét órát vesz igénybe. Amy számára a legrosszabb rész az volt, amikor le kellett vennie a jáde nyakláncot,

hogy átmeheessen a biztonsági kapun. Nem szeretett megválni a lánctól egyetlen percre sem. Amikor végeztek, az óra 2:31-et mutatott. Egy hosszú folyosón száguldottak végig a beszállókapuig.

– Megkérjük a Japán Légitársaság nyolc-nulla-hetes tokiói járatának utasait, hogy fájadjanak a négyes kapuhoz! – mondta egy hang angolul a hangosbemondóban erős akcentussal. – Készítsék elő beszállókártyájukat, és... *arrrrrrivederci!*

Beálltak a sor végére egy szipogó kisgyerek mögé, aki megfordult, és rátüsszentett Nellie-re.

– Fúj! Hát a jó modor? – jegyezte meg a nevelőnő, miközben ruhaujjába törölgette a kezét.

– Láttá valaki a beszállókártyámat? – kérdezte Dan, a zsebeiben kotorászva.

– Itt az enyém – mondta vontatottan Nellie. – Teljesen beborítja a takony.

– Nézd meg a könyvedben! – mondta Amy, és a Dan farzsebébe gyömöszölt puha fedelű könyvre mutatott.

Dan elővette a *Minden idők klasszikus filmvígjátékai* számaírfüles példányát, amit a reptérre menet talált a taxi hátsó ülésén. A beszállókártya a 93. oldalt jelezte.

– *Bolond, bolond világ* – mondta Dan.

– Ez a legokosabb észrevételed egész nap – jegyezte meg Amy.

– Ez egy film címe – válaszolta Dan. – Erről olvasok. A cselekmény annyira király...

– Lépjenek előre, kérem... üdvözljük önöket a fedélzeten! – csicseregte egy élénkszőke légikísérő, aki nek Japán Légitársaságos fejhallgatója megbillent, akárhányszor bólintott üdvözlésképpen. A kitűzőjén ez a név állt: I. RINALDI.

Nellie átadta a beszállókártyáját, és elindult a harmonikafalú folyosón, amely a gép fedélzeti nyílásához vezetett.

– Ööö, srácok, ez nem olyan nehéz – szolt hátra a válla felett.

Dan átnyújtotta a beszállókártyáját a légikísérőnek.

– Tényleg vicces film. Izé, ahogy az összes régi vágású komikus keresi azt a kincset...

– Bocsánat, agyilag károsult – mondta Amy a légikísérőnek, átadta a beszállókártyáját, és a folyosó felé lökdöste Dant.

De Ms. Rinaldi eléjük lépett, és elzárta az útjukat.

– *Un momento* – mondta és próbálta kitartani a hivatalos mosolyát, míg a fejhallgatóján hallgatott valamit. – *Sì... ah, sì, sì, sì... buono* – mondta a mikrofonjába.

Aztán egy vállrándítással azt mondta Amynek és Dannek:

– Jöjjenek velem, kérem!

Ahogy követték a sarok felé, Amy próbálta visszatartani a remegését. A kardok. Megtalálták a kardokat.

Dan hatalmas kiskutyaszemekkel nézett rá. Néha Amy csak ránézett az öccsére, és pontosan tudta, mire gondol.

Talán futnunk kéne – mondta Dan szeme.

Ööö, hová? – válaszolta neki csendben Amy.

Én láthatatlanná teszem magam nindzsa agykontrollal
– gondolta Dan.

Ahhoz kellene agy is – sugározta vissza Amy.

Nellie kikukkantott a folyosó bejáratából.

– Mi történik? – kérdezte.

– Rutinellenőrzés – szólt vissza Ms. Rinaldi, majd Amyhez és Danhez fordult. – A felettesem azt mondja, véletlenszerű ellenőrzés. Kérem, várjanak itt a falnál.

Azzal fontoskodva elment a két beszállókártyával, és eltűnt a sarkon túl.

A folyosóból egy másik légikísérő szólt oda Nellie-nek:

– Kérem, foglalja el a helyét, hölgyem! Ne aggódjon, a gép nem indul az utasok nélkül.

– Utálom a reptereket! – Nellie a szemét villogtatva visszafordult a géphez. – Odabent találkozunk. Hagyok nektek egy csomag mogyorót.

Amint Nellie eltűnt, Amy azt sziszegte az öccsének:

– Tudtam, átkutatták a táskádat. Őrizetbe vesznek minket, és kapcsolatba lépnek Beatrice nénivel, és most láttuk utoljára Nellie-t...

– Ne legyél már ilyen nyomasztó! – mondta Dan.
– Azt mondjuk nekik, hogy valaki más tette a kar... a tudodmiket a táskába. Még sohasem láttuk őket. Gyerekek vagyunk. A gyerekeknek mindig hisznek. És emellett, talán nem is kutatták át a táskáinkat. Talán

csak kétszer is ellenőrzik az útleveledet, hogy meggyőződjenek róla, felengedhetnek a gépre egy ilyen csúnya lányt...

Amy az öccse bordái közé dőfte a könyökét.

– Utolsó felszólítás, szálljanak fel a nyolc-nulla-hetes tokiói járatra a négyes kapunál! – dörögte egy hang.

Egy harmadik légikísérő szalagkorlátot helyezett a folyosó elé.

Amy most már ideges volt. Nem tartják vissza a gépet örökké.

– Meg kell találnunk azt a Rinaldi nevű légikísérőt – mondta. – Gyere!

Amy megragadta Dan karját, és a sarokhoz rohantak, majd futva bekanyarodtak.

Bamm! Összeütköztek egy másik párral, akik a kapu felé száguldottak. Amy megingott, ahogy egy pillanatra kiszorult belőle a szusz. Danbe ütközött, aki majdnem elesett.

– Mi a...? – tört ki az öccséből.

A két idegen földig érő, fekete viharkabátba burkolózott, felhajtott gallérjuk eltakarta az arcukat. Az egyikük drága, fekete alkalmi cipőt viselt; a másik ékkövekkel borított vászoncipőt. Miközben beszállókártyájukat lobogtatva elszáguldottak Dan és Amy mellett, az egyikük odaszólt:

– Utat kérünk!

Amy felismerte a hangot. Elkapta Dant és megpördült. A két alak félretolta a korlátot.

– Állj! – kiabálta Amy.

A légitársaság egyik tisztje is rájuk kiáltott, és futva elindult, hogy eltérítse őket. A pár udvariasan megállt, és átadták a beszállókártyájukat. A tiszt gyorsan megvizsgálta a kártyákat és bólintott, majd visszahúzta a korlátot.

– Kellemes repülést, Amy és Dan! – mondta.

A két utas belépett a folyosó bejáratán, és azonnal megfordult. Lehajtották a gallérjukat, és vigyorogtak.

Amynek elakadt a lélegzete, amint megpillantotta az unokatestvéreiket, legfőbb riválisaikat a 39 kulcs utáni hajszában, akiknek a komiszságát csak gazdagságuk és alattomoságuk szárnyalja túl.

– *Szajonara, balekok!* – búgta Ian és Natalie Kabra.

2. FEJEZET

– *Állítsák meg őket!* – Dan és Amy a folyosó felé futottak, és olyan hangosan kiabáltak, ahogy csak tudtak.

A társaság tisztje gyorsan útkat állta.

– *Beszállókártyát, per favore!* – mondta, arcán zavar és ingerültség elegye tükröződött.

Amy tehetetlenül figyelte, ahogy Ian és Natalie be-surrannak az árnyékos folyosóra.

Hallották, amint a gép fedélzeti nyílása egy tompa hang kíséretében becsukódik.

– Azok... azok a Kabrák! – mondta Dan. – Gonosz Kabrák. *Famoso, evillo, Kabritos!* Túszként tartják fogva a nevelőnőnket!

Miközben kíváncsi nézelődőkből tömeg verődött össze körülöttük, a tiszt megismételte:

– Nincs beszállókártya?

Egyenesen Amyre nézett. Dan órjögve pillantott rá, a tekintete azt visította: *Te vagy az idősebb, csinálj valamit!*

A gondolatok úgy cikáztak Amy agyában, mint egy lézershow fénynyalábjai. Hogy lehetnek itt a Kabrák?

Eszméletlenül heverték egy parázsló teremben Velenében, amikor utoljára látták őket. Ki mentette meg őket? Hogyan épültek fel ilyen gyorsan? Hogy lopták el a jegyeket?

Mindenki Amyt nézte. Az egész reptér. Amy utálta, ha az emberek bámulják. És még jobban, ha ráadásul a Kabrák megszegyenítik. Mindig egy lépéssel előrébb járnak, mindig egy kulccsal közelebb vannak a Cahill-titokhoz. Nem számít, mennyire erőlködik Amy és Dan, a Kabrák okosabbak, gyorsabbak, királyabbak... és könyörtelenek voltak. Eljátszották Dant és Amyt. Arra készülnek, hogy lecsapjanak egy védetlen nevelőnőre. Hogy tudná Amy mindezt elmondani? Kinyitotta a száját, hogy megpróbálja, de túl sok volt neki. Túl sok szempár szegeződött rá. Úgy érezte, mintha valaki csomót kötött volna a hangszálaira. Egy hang sem jött ki a torkán.

– Óóóó-ké, köszü Amy – mondta Dan. – Ööö, nézze, haver, tiszt úr, ezek a srácok? A Kabrák? Hát, igazából egy srác meg egy lány. Kiraboltak minket, oké? *Comprendo?* A jegyek Cahill névre szólnak és ők nem Cahillek... hát technikailag igen, de az a család egy másik ága, ők izé, Janusok, vagyis *Lucianek*, és mi nem tudjuk, mik vagyunk, vagyis hogy melyik ág, de rokonok vagyunk... akárhogy is, mind benne vagyunk valamiben, egyfajta csatában a nagyanyánk végrendelete körül, mondhatnánk, de ez egy hosszú történet, és **MEG KELL ŐKET ÁLLÍTANI! PRONTO!**

– Sajnálom – mondta a tiszt –, ha nincs beszálló...

Amy megragadta Dan karját. Így nem jutnak előrébb. Meg kell találniuk Ms. Rinaldit – vagy a felettesét, aki magához hívatta. Az biztos magasabb rangú, mint itt bárki. Talán még van esélyük. Talán meg tudják akadályozni, hogy felszálljon a gép.

Amy és Dan megint a sarok felé futottak és befordultak. Elszáguldottak a mellett a hely mellett, ahol összeütköztek a Kabrákkal, és azonnal a főfolyosón bukkantak fel. A távolban boltok sorát pillantották meg. Jobbra volt egy raktárhelyiség és egy üvegajtó ezzel a felirattal: IDEGENEKNEK BELÉPNI TILOS.

Balra kisebb csoport állt a női mosdó bejáratánál, ahonnan mentősök egy nőt hoztak ki hordágyon. Minden irányból rendőrök szaladtak feléjük.

Káosz. Teljes zűrzavar. Amy nyújtózkodott, hogy körülnézzen a tolongásban, de közben tovább szaladt, azt remélve, megpillant egy ismerős arcot.

Ott.

Amy tekintetét egy váll fölött átvetett szőke hajtincs vonzotta jobbra.

– Dan, nézd!

– Ó, *most* tudsz beszélni – mondta Dan. – Mi az?

A tömegben fürgén tekergett egy magas nő, aki a Japán Légitársaság egyenruháját viselte, kábé egy számmal nagyobbat a kelleténél.

Az ismerős alak látványa elég volt, hogy kioldja Amy lehangosabb szabadtéri hangszínét.

– *IRINA!* – szakadt ki belőle.

Irina Szpaszkijt nem lehetett eltéveszteni – a me-rev katonás testtartást, vállainak pengeszerű mozgá-sát séta közben. Irina szintén családtag volt, és a 39 kulcsra vadászott. Mint Ian és Natalie, ő is könyör-telen volt. De nem úgy, mint a Kabrák. Irinát a KGB képezte ki kémkedésre.

Irina nem fordult meg. Látszólag semmi jelét nem adta, hogy meghallotta Amyt, de meggyorsította lép-teit.

Aztán eltűnt a csődületben, mintha ott sem lett volna.

– Állítsák meg azt a nőt! – Dan rohanni kezdett, és majdnem beleütközött egy elég savanyú ábrázatú tolószékes emberbe.

– *Polizia!* – kiáltotta a férfi, és felemelte a pálcáját, mintha fejbe akarná ütni Dant.

Dan lebukott. Amy arrébb húzta, közben tekinteté-vel próbálta követni Irinát. Előrelendültek, könnyökkel törve utat maguknak.

Mire kijutottak egy kevésbé zsúfolt területre a ter-minál végén, Irinát sehol sem lehetett látni.

– Eltűnt – mondta Dan.

– Ezt... ezt nem hiszem el – dadogta Amy, levegő után kapkodva. – Iannel és Natalie-val dolgozott. *Együtt* térítettek el minket.

– Biztosak vagyunk benne, hogy ő volt? – kérdez-te Dan. – Vagyis hogy jutott volna Irina ahhoz az egyenruhához?

Mielőtt befejezte volna a mondatot, egy olasz hang harsant fel, és a tömeg gyorsan szétvált. Egy kis, szirénázó mentőautó haladt végig a reptéren.

A tömegben halk moraj futott végig, főleg olyan nyelveken, amiket Amy nem értett. De megpillantott egy napszemüveges, rengeteg fényképezőgéppel felszerelt párt, borzalmas hawaii ingbe öltözve és laposan mosolyogva.

– Nézd, Dan, amerikaiak! – mondta. – Hallgassuk, ki őket...

Mindketten közelebb baktattak, míg el nem kapták a beszélgetés morzsáit. A hordágyon fekvő nőről beszéltek.

Dan zavartnak tűnt.

– Megvámolták a női mosdóban?

– Megtámadták – mondta Amy. – Biztosan ő volt a légikísérők főnöke, Dan! Irina kiütötte, és elvette az egyenruháját.

– Húha! – válaszolta Dan, aki szinte le volt nyűgözve.

Amy az ablak felé pillantott, látta, hogy a repülőgép lassan tolat a négyes kaputól a kifutópályára.

Elmennek. A gép levált a harmonikafolyosóról, és gurulni kezdett a kifutópálya felé.

Amy megrémült.

– Ne nézz oda, de elmennek!

– Hol az ajtó? Még mindig utánuk futhatunk!

– Jó. Azt te csinálod, Dan. Közben én megpróbálom rádumálni magunkat a következő járatra, de csak

egy jegyet kérek, mert téged a motorból fognak kivakarni, ami beszipantott. – Amy megint futni kezdett, vissza a jegykiadó pulthoz. – De velem is jöhetsz!

Odakint a 807-es járat ablakai tompa, ezüstös fekete lyukaknak látszottak. Amy tudta, hogy az egyik mögött ott ül Nellie, olyan helyzetben, amellyel egyetlen emberi lénynek sem lenne szabad szembenéznie.

Egyedül van a Kabrákkal.

Dan követte Amyt a zsúfolt biztonsági ellenőrző pont mellett vissza a jegykiadó pulthoz. A sor körülbelül háromszorosára nőtt, ők pedig elfoglalták helyüket a végén.

Csendes pillantást váltottak. Amy tudta, hogy Dan pontosan arra gondol, amire ő. Dan sóhajtott, szomorú tekintete a szállítószalagra vándorolt.

– Saladin is a gépen van – mondta Dan. – És a kardjaink.

Amy küzdött magával, nehogy egyszerűen összeroskadjon és sírva fakadjon. Ott helyben, a terminál közepén. Minden rosszul alakul. Egy hétéves balserencse-sorozat áldozatai, amely akkor kezdődött, amikor a szüleik bennégték a házukban. Hogy csinálják ezt végig egyedül? A Kabráknak van pénzük. A szüleik támogatják őket. Ráadásul Irinával dolgoznak. Holték egy egész család. Jonah Wizardnak ott van az apja, aki megtervezi életének minden egyes

percét. Amy és Dan családokkal áll szemben. Csapatokkal. Generációkkal. Semmi esélyük.

Bárcsak Grace korábban mesélt volna nekik, amikor az édesanyjuk és édesapjuk még élt. Bárcsak most is élnének! Ha rájuk gondolt, Amy még rosszabbul érezte magát. Minden éjjel róluk álmodott. Furcsa alkalmakkor látta az arcukat – bizakodón, kedvesen mosolyogtak. Érezte az elismerésüket vagy a rosszállásukat, a büszkeségüket, valahányszor jól csinált valamit. Ott voltak benne, azután pedig – *huss!* Eltűntek. És egész testében érezte a veszteséget.

– Amy? – szólalt meg Dan kötekedve. És ott voltak, *megint*. Tökfej Úr szemében. Nem az arcuk, de ők. Úgy néztek Amyre, mintha egy pillanatra kölcsönvették volna Dan vonásait. Amit más épelméjű ember nem tenne.

Abban a pillanatban Amy pontosan tudta, mi a helyes döntés.

– Van egy járat, ami öt óra tízkor indul – mondta, ahogy a fejük felett lévő kiírást olvasta. – Nellie biztonsága forog kockán. Követnünk kell.

– Hé, királylány, nincs meghátrálás, nincs megadás! – kurjantotta Dan. – Szóval van valami ötleted, hogy fogjuk kifizetni?

HIJJÉ! HIJJÉ! HIJJÉ! HIJJÉ!

A riasztó hangja süvített végig a terminálon, és minden beszélgetést félbeszakított. Ahogy a rövid bejelentés elhangzott, először olaszul, aztán franciául,

majd németül, emberek indultak a bejárat felé, míg végül:

– *Hölgyeim és uraim, kérem, azonnal induljanak a legközelebbi kijárat felé, mert a terminált biztonsági okokból ki kell ürítenünk...*

Sikoly hasított a levegőbe, aztán az emberek rohanni kezdtek, egymáson keresztülbukdácsolva. Amy az ajtó felé szaladt, és maga után húzta az öccsét is, közben a körülöttük felhangzó angol mondattöredékekre figyelt:

- Bombariadó...
- Terroristák...
- Névtelen telefonhívás...

Elérték az ajtót és kifurakodtak rajta. Szürkületi kezdett, de a kanyargó bekötőutakat közeledő járművek fényszórói pettyezték. Utasok tolongtak a járdán, mobiltelefonokba kiáltoztak, buszok és taxik felé nyomultak. Dan és Amy a járdaszegély felé igyekvő emberek közé keveredett, akik egy buszra próbáltak felszállni éppen.

Az ajtó becsukódott az orruk előtt, és a busz zajosan, pöfögve elindult. Dan utánafutott, és kopogtatott az ablakon.

- *Állj! Pasta!*
- *Pasta?* – kérdezte Amy megrökönyödve.
- Nem túl nagy a szókinccsem! – kiáltotta Dan. – *Linguini! Mangia! Buon giorno! Gucci!*

Egy fekete limuzin állt meg csikorogva néhány centire tőlük, és majdnem elütötte Amyt.

- Gucci. Tudtam, hogy ez megteszi – mondta Dan.

A vezető felőli oldalon legördült az elsötétített ablaküveg, és egy napszemüveget viselő, vastag bajuszos férfi higgadtan odaintett nekik, hogy szálljanak be.

Amy kinyitotta az ajtót, beszállt, és magával rántotta az öccsét is.

– Hé! – kiáltott egy tomboló utas, és elővett a zsebéből egy marék papírpénzt, azzal integetett az ablakon át a sofőrnek. – *Soldi, soldi!*

Dan becsapta az ajtót, miközben hárman zuhantak a kocsira, dobolva és kiabálva. A sofőr előrefordult, és felhúzta az ablakot, amivel majdnem levágta a pénzzel hadonászó férfi karját.

– Öcsém, köszö – mondta Dan a sofőrnek. – Vagy *gracias* vagy ilyesmi.

– A másik repuloterre megyünk? – válaszolta a férfi erős akcentussal, ami nem hangzott olasznak.

– Van egy másik repülőtér? – kérdezte Dan.

– Kis gep – válaszolta a férfi.

– De... – hebegett Amy. – Nekünk nincs pénz...

Dan megbökte a bordáját.

– Meg kell mondanom neki az igazat – súgta Amy.

Dan megint megbökte.

Amy rámeredt.

– *Ha megkérlek, abba hagynád...?*

Csak akkor vette észre, hogy a hátsó ülésen ül valaki. Egy nyájas mosolyú ázsiai férfi, aki selyemöltönyt, fehér kesztyűt és keménykalapot viselt.

– Üdvözlét, ravasz rokonaim – dorombolta Alistair Oh.

THE 39 CLUES™

HALÁLOS SZÖVETSÉG

A világ különböző részein elrejtett 39 kulcs utáni hajszában csak egy szabály van: **NE BÍZZ SENKIBEN.** De mikor a vadászat Japánba vezet a tizennégy éves Amy Cahillt és öccsét, Dant, úgy tűnik, ha meg akarják találni a harmadik Kulcsot, egyetlen esélyük megbízhatatlan nagybátyjuk, Alistair Oh. Vajon elég bolondok lesznek, hogy megkössék a szövetséget? Mivel szükségük van a kulcsra, Amynek és Dannek talán nincs más választása. De a Cahill családban az a módi, hogy ha az ember megbízik a rokonaiban, akár meg is ölhetik...

OLVASD EL!

FEJTSD MEG A REJTÉLYT!

TUDD MEG A TITKOT!

Kövess Amy és Dan Cahillt a világ körüli hajszában, ami a 39 kulcs megszerzéséért folyik!

Ismerd meg az előzményeket is!

